

Numbers 13:1 - 14:7

More info >

Numbers 13:1-14:7

(1) The LORD spoke to Moses, saying, (2) "Send men to scout the land of Canaan, which I am giving to the Israelite people; send one man from each of their ancestral tribes, each one a chieftain among them." (3) So Moses, by the LORD's command, sent them out from the wilderness of Paran, all the men being leaders of the Israelites. (4) And these were their names: From the tribe of Reuben, Shammua son of Zaccur. (5) From the tribe of Simeon, Shaphat son of Hori. (6) From the tribe of Judah, Caleb son of Jephunneh. (7) From the tribe of Issachar, Igal son of Joseph. (8) From the tribe of Ephraim, Hosea son of Nun. (9) From the tribe of Benjamin, Palti son of Rafu. (10) From the tribe of Zebulun, Gaddiel son of Sodi. (11) From the tribe of Joseph, namely, the tribe of Manasseh, Gaddi son of Susi. (12) From the tribe of Dan, Ammiel son of Gemalli. (13) From the tribe of Asher, Sethur son of Michael. (14) From the tribe of Naphtali, Nahbi son of Vophsi. (15) From the tribe of Gad, Geuel son of Machi. (16) Those were the names of the men whom Moses sent to scout the land; but Moses changed the name of Hosea son of Nun to Joshua. (17) When Moses sent them to scout the land of Canaan, he said to them, "Go up there into the Negeb and on into the hill country, (18) and see what kind of country it is. Are the people who dwell in it strong or weak, few or many? (19) Is the country in which they dwell good or bad? Are the towns they live in open or fortified? (20) Is the soil rich or poor? Is it wooded or not? And

במדבר י"ג:א'-י"ד:ז'

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) שְׁלַח־לְךָ אַנְשִׁים וַיְתַרְוּ אֶת־הָאָרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ לְמִטָּה אַבְתִּיל תִּשְׁלְחוּ כֹל נָשִׂיא בְהֵם: (ג) וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאָרָן עַל־פִּי יְהוָה כָּלָם אַנְשִׁים רֵאשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵמָּה: (ד) וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם לְמִטָּה רְאוּבֵן שָׁמוּעַ בֶּן־וַחֲוִיר: (ה) לְמִטָּה שִׁמְעוֹן שָׁפַט בֶּן־חֹרִי: (ו) לְמִטָּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יִפְנֶה: (ז) לְמִטָּה יִשְׂשָׁכָר יִגָּאֵל בֶּן־יוֹסֵף: (ח) לְמִטָּה אֶפְרַיִם הוֹשֶׁעַ בֶּן־נֹון: (ט) לְמִטָּה בִּנְיָמִן פַּלְטִי בֶן־רַפּוּא: (י) לְמִטָּה זְבוּלֹן גַּדִּיאֵל בֶּן־סוּדִי: (יא) לְמִטָּה יוֹסֵף לְמִטָּה מְנַשֶּׁה גַדִּי בֶן־סוּסִי: (יב) לְמִטָּה דָן עַמִּיאֵל בֶּן־גַּמְלִי: (יג) לְמִטָּה אֲשֶׁר סֶתוּר בֶּן־מִיכָאֵל: (יד) לְמִטָּה נַפְתָּלִי נַחְבִּי בֶן־נֹפְסִי: (טו) לְמִטָּה גָּד גֵּאוּאֵל בֶּן־מְכִי: (טז) אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שְׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֶׁעַ בֶּן־נֹון יְהוֹשֻׁעַ: (יז) וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם עָלוּ זֶה בְּנֶגֶב וְעַלִּיתֶם אֶת־הַהָר: (יח) וַיֹּרְאוּתָם אֶת־הָאָרֶץ מֵה־הוּא וְאֶת־הָעָם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הַחֲזֹק הוּא הַרְפָּה הַמְעַט הוּא אִם־רַב: (יט) וַמָּה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־הוּא יֹשֵׁב בָּהּ הַטּוֹבָה הוּא אִם־רָעָה וַמָּה הָעָרִים אֲשֶׁר־הוּא יֹשֵׁב בָּהֶנָּה הַבְּמֻחְזָזִים אִם בְּמִבְצָרִים: (כ) וַמָּה הָאָרֶץ הַשְּׂמֵנָה הוּא אִם־רְזָה הַיֹּשֵׁבָה עַל אִם־אֵין וְהַתְּחִינֻקוֹתָם וְלִקְחֹתָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהַיַּיִם יֵמִי בַכּוֹנֵי

take pains to bring back some of the fruit of the land.”—Now it happened to be the season of the first ripe grapes. (21) They went up and scouted the land, from the wilderness of Zin to Rehob, at Lebo-hamath. (22) They went up into the Negeb and came to Hebron, where lived Ahiman, Sheshai, and Talmi, the Anakites.—Now Hebron was founded seven years before Zoan of Egypt.— (23) They reached the wadi Eshcol, and there they cut down a branch with a single cluster of grapes—it had to be borne on a carrying frame by two of them—and some pomegranates and figs. (24) That place was named the wadi Eshcol because of the cluster that the Israelites cut down there. (25) At the end of forty days they returned from scouting the land. (26) They went straight to Moses and Aaron and the whole Israelite community at Kadesh in the wilderness of Paran, and they made their report to them and to the whole community, as they showed them the fruit of the land. (27) This is what they told him: “We came to the land you sent us to; it does indeed flow with milk and honey, and this is its fruit. (28) However, the people who inhabit the country are powerful, and the cities are fortified and very large; moreover, we saw the Anakites there. (29) Amalekites dwell in the Negeb region; Hittites, Jebusites, and Amorites inhabit the hill country; and Canaanites dwell by the Sea and along the Jordan.” (30) Caleb hushed the people before Moses and said, “Let us by all means go up, and we shall gain possession of it, for we shall surely overcome it.” (31) But the men who had gone up with him said, “We cannot attack that people, for it is stronger than we.” (32) Thus they spread calumnies among the Israelites about the land they had scouted, saying, “The country that we traversed and scouted is one that devours its settlers. All the people that we saw in it are men of great size; (33) we saw the Nephilim there—the Anakites are part of the Nephilim—and we looked like

עֲנָבִים: (כא) וַיַּעֲלוּ וַיִּתְּרוּ אֶת־הָאָרֶץ
מִמִּדְבַּר־צִין עַד־רְחֹב לְבָא חֲמַת: (כב) וַיַּעֲלוּ
בְּנֹגֵב וַיָּבֹאוּ עַד־חֲבֹרוֹן וְשָׁם אַחִימָן שֹׁשַׁי
וּתְלָמִי יִלְדֵי הָעֵגְלָה וְחֲבֹרוֹן שָׁבַע שָׁנִים
נִבְנְתָה לְפָנַי צֶעַן מִצְרַיִם: (כג) וַיָּבֹאוּ
עַד־נַחַל אֶשְׁכּוֹל וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה
וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשְׂאֶהוּ בַמּוֹט בְּשִׁנְיָם
וּמִן־הַרְמָנִים וּמִן־הַתְּאֵנִים: (כד) לְמַקּוֹם
הַהוּא קָרָא נַחַל אֶשְׁכּוֹל עַל אֲדוֹת הָאֶשְׁכּוֹל
אֲשֶׁר־כָּרְתוּ מִשָּׁם בְּגִי יִשְׂרָאֵל: (כה) וַיָּשֻׁבוּ
מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם: (כו) וַיֵּלְכוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עֵדֹת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מִדְבַּר פָּאֲרָן קְדָשָׁה וַיָּשִׁיבוּ
אוֹתָם דְּבַר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיִּרְאוּם אֶת־פְּרֵי
הָאָרֶץ: (כז) וַיְסַפְּרוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ בְּאָזְנוֹ
אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חֶלֶב
וַדְּבַשׁ הוּא וְזֵה־פְרִיָּהּ: (כח) אַאֲפֹס כִּי־עָזוּ
הָעָם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ וְהָעָרִים בְּצָרוֹת גְּדֹלֹת
מְאֹד וְגַם־יִלְדֵי הָעֵגְלָה רָאִינוּ שָׁם: (כט)
עַמְלָק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי
וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בְּהָר וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל־הַיַּם
וְעַל־יַד הַיַּרְדֵּן: (ל) וַיִּהְיֶה כָּלֶב אֶת־הָעָם
אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עָלַה נַעֲלֶה וַיְרַשְׁנוּ אֹתָהּ
כִּי־יָכוֹל נוּכַל לָהּ: (לא) וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עָלוּ
עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוּכַל לַעֲלוֹת אֶל־הָעָם
כִּי־חַזָּק הוּא מִמֶּנּוּ: (לב) וַיּוֹצִיאוּ דְבַר
הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ
אָרֶץ אֲכָלֹת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל־הָעָם
אֲשֶׁר־רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מְדוֹת: (לג) וְשָׁם
רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִלִים בְּנֵי עֵגְלָה מִן־הַנְּפִלִים
וַנִּהְיֶה בְּעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם:
(א) וַתִּשָּׂא כָּל־הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּכְפוּ
הָעָם בְּלִילָה הַהוּא: (ב) וַיֵּלְנוּ עַל־מֹשֶׁה
וְעַל־אַהֲרֹן כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם
כָּל־הָעֵדָה לֹא־מִתְּנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ
בְּמִדְבַּר הַזֶּה לֹא־מִתְּנוּ: (ג) וְלָמָּה יְהוּה מְבִיֵּא
אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַפֵּל בְּחַרְבַּב נִשְׁכֵּנוּ

grasshoppers to ourselves, and so we must have looked to them.” (1) The whole community broke into loud cries, and the people wept that night. (2) All the Israelites railed against Moses and Aaron. “If only we had died in the land of Egypt,” the whole community shouted at them, “or if only we might die in this wilderness! (3) Why is the LORD taking us to that land to fall by the sword? Our wives and children will be carried off! It would be better for us to go back to Egypt!” (4) And they said to one another, “Let us head back for Egypt.” (5) Then Moses and Aaron fell on their faces before all the assembled congregation of the Israelites. (6) And Joshua son of Nun and Caleb son of Jephunneh, of those who had scouted the land, rent their clothes (7) and exhorted the whole Israelite community: “The land that we traversed and scouted is an exceedingly good land.

וּטְפָנוּ יִהְיוּ לָבוֹז הַלְוָא טוֹב לָנוּ שׁוֹב
מִצְרָיִם: (ד) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו נִתְנָה
רֹאשׁ וַיִּשׁוּבָה מִצְרָיִם: (ה) וַיִּפֹּל מִשָּׁה
וַאֲהָרוּ עַל-פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָל-קְהַל עֲדַת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: (ו) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן וְכָלֵב בֶּן-יִפְתָּה
מִן-הַתְּרִים אֶת-הָאָרֶץ קָרְעוּ בְּגָדֵיהֶם: (ז)
וַיֹּאמְרוּ אֶל-כָּל-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֹאמֹר
הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֲתָהּ טוֹבָה
הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד:

